

HALINA PAWLOWSKÁ

MANUÁL ZRALÉ ŽENY

motto

motto

Knihy Haliny Pawlowské v nakladatelství Motto

At' zešílí láskou

Až se mě dcera zeptá *(spolu s Lubomírem Teprtem)*

Banánové chybičky

Banánové rybičky

Dá-li pánbůh zdraví, i hříchy budou

Díky za každé nové ráno

Hroši nepláčou

Charakter mlčel a mluvilo tělo

Chuť do života aneb Rady a recepty,

abyste nezabili sebe ani ostatní

(spolu s Lubomírem Teprtem)

Jak blbá, tak široká

Jak být šťastný (Dvanáct nemorálních rad)

Ještě že nejsem papež

Když sob se ženou snídá

Moc se nekasej, sukni vykasej

Ó, jak ti závidím!

Pravda o mém muži

Proč jsem se neoběsila

Rodinná kuchařka *(spolu s Lubomírem Teprtem)*

Strašná nádhera

Tři v háji

(spolu s Ivou Hercíkovou a Michalem Vieweghem)

Ulovila jsem ho v buši

Velká žena z Východu

Záhada žlutých žabek

Zanzibar aneb První světový průvodce Haliny Pawlowské

Zeptej se mámy aneb 100 receptů, jak se dožít 100 let

(spolu s Lubomírem Teprtem)

Zoufalé ženy dělají zoufalé věci

HALINA PAWLOWSKÁ

MANUÁL ZRALÉ ŽENY

Praha 2015

© Halina Pawlowská, 2015
Illustrations © Erika Bornová, 2015

ISBN 978-80-267-0527-7

Pro všechny mé přátele

Moje milé čtenářky, moji milí čtenáři,

dovolila jsem si pro vás napsat krátké povídky, delší povídky, dlouhé povídky a taky vám udělit pár rad. I když si uvědomuju naprosto jasně, že rady dnes dává kdekdo, ale prachy vám nedá nikdo!

Manuál zralé ženy

Měla jsem velké plány. Že napíšu manuál pro zralé ženy, protože jsem sama zralá a vím nejlíp, co zralé ženy potřebují. Pak jsem si ale uvědomila, jak je to strašně nesympatické. Jak jsem si protivná, jak předstírám, že je nádherné stárnout a že to jde s elegantním úsměvem. Nejde mi to od srdce. Nechce se mi vůbec psát o tom, čeho se vyvarovat, protože se mi nechce přiznat, že už toho mám poměrně dost za sebou. Takže jsem opustila svůj záměr a nakonec jsem se rozhodla, že napíšu jen pár postřehů na téma zralost.

1. rada

Jednou jsem někam napsala, že když se řekne slovo „zralý“, tak mi to připomíná sýr, u kterého je nejvyšší čas ho zkonsumovat. Pořád si to myslím. Prostudovala jsem si ale na googlu dlouhý článek o sýrech a vím, že některé zrají jen pár dnů a některým to trvá skoro sto let.

Vím, že někdo zralé sýry miluje a je ochoten za ně vydat velké peníze. Neplatí ani tak za výraznou chuť, ale za všechny ty okamžiky, kdy sýr potřeboval péči a ubytování.

No... nelze brát doslova, že ženy jsou sýry, ale jedno poučení z toho jasně vyplývá. Když už jste zralá, musíte být drahá! Za všechny ty odžité roky, všechny okamžiky radosti i starostí se prostě musí dobře zaplatit! A tak tvrdím:

*Stáří miň bolí,
když se do vás solí!!!*

Samozřejmě že ideální je najít si na solení šarmantního rentiéra. Málokteré mé přítelkyni se to podařilo. Většina z nich sama svýma pacičkama hrabe jak zběsilá, aby se jí žilo slušně. A právě vám (nám) s pacičkama upracovanými až na loketní kost upřímně doporučuji, abyste (abychom) si uvědomily, že to, že už nejste (nejsme) v rozpuku, znamená, že se to musí oslavit! (A třeba i osladit! Ta kampaň proti cukru už mě rozčiluje! Samozřejmě že věřím vědcům a lékařům, ale moje máma si, kromě čtyř let v době války, sladila kávu pěti kostkami cukru až do svých pětadevadesáti.) Doufám, že jsem se vyjádřila srozumitelně. Když zkrátka nemáte (nemáme) rentiéra, tak do sebe musíme solit samy!

Už jsem se někde zmínila, jak jsem se jednou setkala s jednou známou herečkou a vyprávěla

jsem jí, jak mne šíleně vyčerpá let do Ameriky, když jsem jela na promoci syna. Ta herečka řekla: „A tys letěla ekonomickou třídou?“

Odpověděla jsem: „Samozřejmě. Vždyť business class je šíleně drahá!“ A herečka se zasmála: „Aha. Chápu. Ty šetříš, aby mohly létat v business class tvoje děti!“

2. rada

Co dál bych mohla prozradit chytrého, abychom se cítily líp, i když náš narozeninový dort se svíčkami připomíná hřbitov o dušičkách? No... asi to, že jsem se nedávno sešla se svou kamarádkou. Je dost majetná, a proto mne pozvala do Vídně do luxusního hotelu, kde hrál v baru snědý pianista. Má kamarádka Gábina byla čerstvě po návštěvě kliniky plastické chirurgie, měla po liposukci figurku jako panenka Barbie, obličej hladký jako vymrzlý Eskymáček a dávala mi to sežrat. Říkala, že prožila hodně bolesti, ale že když se na sebe podívá do zrcadla, tak ví, že to stálo za to.

Gábina mluvila dost nahlas, ale já jsem jí přesto občas úplně nerozuměla. Trochu huhlala, napadlo mne, že je to asi tím, že jí botoxem napíchnuté rty zatarasily nosní dírky.

Gábina říkala, že když žena dosáhne určitého věku, že zkrátka nemá jinou šanci než na sobě začít pracovat. Že musí cvičit, plavat, krémovat se

a musí být na ní vidět, že sex je hlavním tématem její existence. Připadala jsem si vedle ní asi jako mísa tvarohu, který někdo umíchal na koláč už velice dávno a zapomněl ho v koutě na kuchyňské lince. Snědý muž u piana na Gábinu civěl. Gábina se pýřila. „Cítím se fakt jako holka!“ řekla laškovně a odskočila si na toaletu. Při zmenšování boků jí asi zmenšili i močový měchýř, protože to bylo během hodiny už potřetí. A když se za ní zabouchly dveře, tak na mne snědý pianista mrkl a řekl: „Moc se snaží vypadat mladá, ale... mohu vás pozvat na skleničku?“

Odmítla jsem cikánského barona, a i když Gábina mlela o tom, jak váží stejně jako ve dvaceti a jak je fajn chodit s umělými ňadry bez podprsenky, tak jsem jí nezáviděla. Bylo mi jí trochu líto. Došlo mi totiž, že:

*Skalpel nepomůže,
když už nejsi mladá kůže!*

Nechci, abyste si mysleli, že brojím proti plastickým operacím. Vůbec ne! Zaprvé, ať si každý dělá, co chce, a zadruhé věřím, že někomu skutečně psychicky pomůže, když si nechá odstranit podbradek a narovnat nos. Mám na mysli tu plastickou štvanicí za ubíhajícími roky. Všimla jsem si, že většina uměle vytvořených mladíc má uštvaný výraz. Jako by je někdo honil. Jenže ať běží s vyděšenýma očima s nehybnými víčky

od jednoho operačního stolu k druhému, svou dřívější krásu stejně nenaleznou.

Když už mluvím o běhání, tak na sebe prásknu, že už jen při formulaci tohoto slova se mi dělá špatně. Často když jedu za deště autem, kde zabírám pohodlně celé sedadlo, sleduju vychrtlé běžce, jak z posledních sil lapají po dechu, jak se motají v křečích, ale přesto běží, musí běžet, k cíli, kde konečně získají tu správnou kondičku. Nevěřím, že na běhání je něco výrazně zdravého. Jsem pouze ochotna přiznat, že v případě nějakého ohrožení, kdyby se třeba na nás řítila vlna tsunami, že by na tom chroničtí běžci byli lépe než já.

Emil Zátopek, když běžel olympijský maraton, vypadal, jako by mlel z posledního. Pak byli všichni v šoku, když si šel pro zlatou medaili. Jenže... dostanou běžci něco za své utrpení? Říká se, že svalnaté nohy, lepší dech... Hm. Když mi bylo patnáct, šla jsem pro mého otce do hospody. Klábosil tam s nějakým starcem a vyšlo najevo, že je to aktivní atlet. „Pořád běhám!“ sípal kmet. „Každý den čtyři kilometry. A to mi už bude šedesát!“

Můj otec si položil prst na ústa, nechtěl, abych ho prozradila.

„Blahopřeju vám, že o sebe tak dbáte!“ řekl můj sedmdesátiletý, černovlasý, temperamentní otec, vypil dvě deci vína téměř na ex a zapálil si svou padesátou cigaretu.

Probůh! Abyste si nemysleli, že propaguji alkohol, nikotin a hovění si v křesle. Vůbec ne, chci jen naznačit, že urputná honba málokdy skončí se zeleným diamantem. (*Honba za diamantem* je můj oblíbený film o romantické spisovatelce, která najde toho pravého!)

3. rada

Zakázala bych konverzaci o hormonech! V jakémkoliv věku! Když je člověk mladý, nemá o hormonech diskutovat, má je nechat jednat, a když už vejde do dob, kdy je mu milejší posedět nad sklenkou než si namáhat záda při náročné erotice (notabene když není s kým), tak nemá cenu hovořit o tom, co neexistuje. Hormony jsou prostě strašlivě nepřitažlivé a občas žasnu, s jakou masochistickou vášní svěřují zralé krásky vyoraným mužům podrobnosti o stavu svého neplodného těla. To je hrozná blbost! Muži přece takové věci vůbec nepotřebují vědět! Oni to dokonce ani vědět nechtějí! A ženy vzájemně si takové věci vyprávět nemusejí, protože je znají. A když to neznají, tak nemá cenu je strašit. Vzpomněla jsem si na jednu dámu, s kterou jsme se potkaly ve Španělsku. Každý den jsme tam dostávaly dost exotické večeře a dáma nám každé ráno na pláži líčila podrobně, jak pokrm putoval jejími útroby k cílové rovince, kterou rozmanitě opouštěl.

Asi dvacet let po společné dovolené jsem dámu potkala v televizi, pracovala tam jako produkční, podala mi ruku a čekala, zda si na ni vzpomenu. A já si vzpomněla. Ne na její jméno, ale... na stav její stolice.

A proto vždycky platí:

*I když ji máš jako z děla,
tajemství chraň svého těla!*

4. rada

Jedte na dovolenou někam, kde jsou muži jiné rasy. Má to ten důvod, že stejně jako my nerozpoznáme, jestli je Japonce dvanáct, nebo padesát let, tak ani oni nepoznají, zda je nám šedesát, nebo třicet. Takže si lze pod palmami v náručí ohnivého domorodce nádherně zvýšit sebevědomí. Ale pozor! Tříkrát pozor! V žádném případě si krasavce nevozte domů. Sice bude stále vykřikovat, jak jste úchvatná, ale nejdřív vás to bude stát hodně peněz, pak vás to bude stát nervy a nakonec si nebudete připadat jako oslňující dívka, ale jako přezrálá bluma.

Jedna má známá skutečně uvěřila, že ji miluje pětadvacetiletý Ind, kterého si místo mušličky přivezla z Egypta. Když se na mušle moc dlouho práší, tak je většinou vyhodíme. Ind zacláněl doma v nečinnosti několik let a známá začala vážně přemýšlet, že jí nezbyde než ho praštit

do hlavy a zakopat do sklepa. Naštěstí ho seznámila s jednou svou ještě o hodně starší a těžší sestřenicí a ta si ho odvezla do Pardubic. A mně nezbývá než konstatovat nepříjemnou pravdu:

Vášeň z pláže

mládí vrátit nedokáže!

5. rada

Tohle vás třeba nebude tak zajímat, ale mne to zajímá moc. Takže...

Nemůžete spát, protože vaše třicetileté děťátko nemá dost miliónků na vlastní domeček?! Ne?! Tak si vezměte stilnox, po kterém budete spát jako batole. (Eventuálně i pod mostem.)

Nechci být depresivní, nemohu si ale dovolit, abych vás neupozornila na velmi chmurnou eventualitu. Obáváte se, že až budete nemohoucí, že vás vaše děti šoupnou do starobince? Šoupnou! Počítejte s tím! A máte-li nějaké finance, dejte si je někam, kde o nich nikdo, a když říkám nikdo, myslím tím opravdu nikdo, nebude mít ani tušení. Nejde o to, abyste si na stará (už dávno ne zralá), ztrouchnivělá kolena dopřávala kaviár a ústřice, jde o to, abyste měla někoho, kdo vám za vaše úspory utře prach nad postelí, kdo vám uvaří slepičí polévku a kdo vám bude posluhovat a informovat vás o klokotajícím životě za vaším prahem.

Že vaše děti sice mají hodně práce a své problémy se svými dětmi, ale že vás mají moc rády a nikdy by vás nenechaly samotnou?!

Určitě máte pravdu! Přesto si občas vzpomeňte na má slova:

*I velcí pitomci
jsou něčí potomci!*

6. rada

Teď veseleji. Nedávno jsem měla natáčet nový pořad. Sešla jsem se se svou spoluautorkou a vyrazily jsme do televize. Byla tam fajn atmosféra. Asi pět mladých lidí. Něco mezi třiceti a pětatřiceti. A my. Všichni byli milí. Všichni se snažili. Ukázali nám, jak vše pěkně připravili. Ukázali nám znělku, ukázali nám kostýmy, ukázali nám ilustrace, ukázali nám své plány.

„Nádherné,“ slyšela jsem spoluautorku Janu, která si vzala stranou kostymérku.

„Super,“ řekla jsem režisérovi.

„Fajn, fajn,“ chlácholila Jana scénografa.

„Bezvadný nápad,“ zhodnotila jsem producenta.

A pak jsme jely rovnou do kavárny, daly jsme si dort, chvilku jsme mlčely a pak Jana vydechla:

„To je tak šíleně vyčerpávající vědět všechno nejlíp a muset to tajit!“ A to je pravda!

Když už jste zažily lásku a rozchod a porod,

když už vaši rodiče jsou slabší než vy, když už je ani nemáte, když vám vaše děti doslova přerostly přes hlavu, tak... tak je vrcholně pravděpodobné, že skoro všechno, co uslyšíte, jste už někdy slyšely, že jste většinu z toho, co se vám odehrává před očima, už viděly. Slepice, když se jim chce spát, mají přes oko žmurku. Vy máte v určitém věku oči zastřené moudrostí. Jenže pozor – moudrost nikoho nepřitahuje!

Jednou jsem se Petra Jandy, který je mediálně známý nejen svým talentem a svými hity, ale i tím, že má manželku mladší než svou dceru, ptala, proč se mu nelíbí jeho vrstevnice.

„Ale mně se líbí!“ řekl Petr Janda.

„Tak proč si je nevybíráš za milenky?“

„Protože na mě nemají čas!“ řekl Petr. „Mají spoustu práce. Se svými dětmi, svým domem, svou chalupou a svou zahradou... Já potřebuju ženu, kterou si přivedu a ona bude obdivovat, co mám jááá! A když s ní pojedu do Itálie, tak mi neřekne, že už tam byla, že už tam všechno viděla a že toho ví o Itálii víc než já!“

Má pravdu, a proto tvrdím:

Na muže jak dítě koukej,

svá moudra si jenom broukej!

7. rada

Sex? Samozřejmě že ano, když na něj máte chuť! A když na něj nemáte chuť, tak si nedělejte násilí. I když... se sexem je to zhruba stejné jako s botami na vysokém podpatku. Jít v nich může být hodně nepříjemné. Někdy tlačí, bolí, ale nohy v nich vypadají ženštěji než v teniskách. A žena, která má ráda sex, vypadá ženštěji než ta, která raději drhá koberečky. Auto, když dlouho stojí v garáži, zrezne, kdežto veterán zvolna plující po silnici vzbuzuje možná větší obdiv než poslední model závodáka.

Nedávno jsem v televizi slyšela, že když ženy provozují sex i v pokročilejším věku, že se jim lépe udržuje jejich mladistvá pleť. O tom si dovoším pochybovat, protože moje máma chodila na pedagogický institut asi s deseti jeptiškami a ty i v osmdesáti měly tvářičky jako z marcipánu.

Hodně mých opuštěných kamarádek vzdychá: „Chci partnera, chci ho jako společníka, který by mne doprovodil do divadla.“ To je úplný nesmysl. Většina mužů divadlo nesnáší, trpí tam a navštíví ho s manželkou buď proto, že má špatné svědomí, anebo že už má plán, jak si své těžce odpracované divadelní hodiny vynahradí. Když do divadla, tak s kamarádkou, ale... vím samozřejmě, co mým kamarádkám chybí: mužské rameno, na

kterém se pěkně leží, prsty, které odstraní pavouka z umyvadla, dlaň, která je tak bezpečně velká, oči, v kterých je něha, touha a odhodlání, ústa, která hladově spolýkají jídlo, které jste navařila, a... to je asi tak všechno. Žádná má kamarádka nikdy nevzpomínala na žádný mužský pyj. Maximálně konstatovala, že se jí stýská po někom, kdo to v posteli uměl. Moje soukromá statistika tvrdí, že nejbáječněji se ženy milují, když jsou šťastně vdané, a aniž samy vědí, jak se to stalo, tak si pořídily milence. Pak je to smršť. Sex kořeněný špatným svědomím, touhou si ve vymezeném čase co nejvíc užít, jistota klidného domova a erotické zkušenosti, to vše dodá mileneckému spojení úchvatnou chuť. Nenabádám k promiskuitě, jen má soukromá statistika tvrdí, že když se potkají On a Ona v pokročilejším věku, že bývají opatrnější, náročnější a že někdy právě ty ženy, které si naříkaly, že jsou samy, od svého partnera brzo odskotačí a vrátí se ke starému modelu, kdy tvrdí, že chtějí společníka jen do divadla. Asi si trochu odporuji. Asi proto, že v oblasti erotických vztahů je možné všechno.

A tak bych své úvahy shrnula takto:

*Sex sem, sex tam,
nikdy nám to není jedno...
sex sem, sex tam,
nesmí ti být fuk!*

8. rada

Mám několik dobrých přítelkyň a spoustu kamarádek. Někdy se nás najednou sejde fakt hodně. Maruška ráda demonstruje a ví, že za všechno můžou pravičáci, Pavla ví, že problém dělají levičáci, Irena ví, kdo stojí za celosvětovou migrací, Karla to ví taky, ale ví, že je to jinak, než jak tvrdí Irena. Magdalena je odbornice na gastronomii, jenže Anička taky ví o jídle hodně informací, taky ví všechno o zdraví. Gábina je doktorka, a proto zdraví rozumí víc. Jiřka je sice jen knihovnice, ale protože chodí na jógu, tak ví, jak důležitá je pro zdraví alternativní medicína. Hanička drží dietu pod vedením výživového specialisty. Petruška úplně změnila systém svého stravování, Nikol jí jen jednou denně, protože jí to poradil docent, který žije v Americe. A já vím o jídle taky svoje, protože všechno, co uvařím, mi nejvíc chutná. A taky se celý život trápím dietami a jsem schopna zhubnout a ztloustnout třicet kilo a přitom se stravuji pořád stejně!!!

Proč vám to říkám?

Protože největší problém ženské zralosti spočívá v tom, že zralé ženy vědí úplně všechno NEJLÍP!

Mé kamarádky došly v přesvědčení o své neomylnosti už tak daleko, že je názory druhých

vůbec nezajímají. Konverzace je pak poněkud náročná.

„Kam jedeš na dovolenou?“ zeptá se třeba Patricie, a když Erika odpoví: „Já jedu do Portu...“, tak ještě nestačí dokončit větu a Erika jí skočí do řeči: „V Portugalsku jsem byla, to je taková blbost, je to daleko, je tam draho a fouká tam!“

„Jeď na Kanáry!“ řekne Milena.

„Ne, ne, ne!“ řve Magda. „Na Kanárech je nuda!“

Karla ví, že nejlíp je na Mallorce, Jiřina tvrdí, že jediné Bali, a já vím ze všech nejlíp, že doma je doma!

A proč to říkám?! Protože:

*Bába, co všechno ví,
nikoho nebaví!*

9. rada

Čtu si, co jsem právě napsala, a je mi jasné, jak musím skončit své pojednání. Já nic nevím! Vůbec nevím, jak vám mám poradit, abyste nazrály jen do únosné fáze. Ale jedno vím jistě:

Je úplně jedno, jestli se budete řídit časopi-seckými výkřiky na zachování mladosti anebo se na všechno vykašlete, přestanete si barvit vlasy a v klidu dozrajete až do idylického konce Boženy Němcové, která vlahýma očima koukala na svou

babičku (z dnešního hlediska ženu v nejlepších letech) a vydechla: „Šťastná to žena!“

Kdybyste to náhodou nepochopily, zopakuju:

Zrajte, jak líbo!

A mé rady z manuálu

spláchněte do kanálu!

Počítání oveček

Nemůžu spát. Skoro nikdy. Jím prášky. Nechci je jíst, neustále přemýšlím o metodě, která by mne uklábala do klidných spánkových vod. Piju pivo, teplé mléko s medem, pouštím si alternativní hudbu a někdy koukám na televizi na záznamy těch pitomců z parlamentu. Všechno marné. Mé problémy se spánkem pramení zřejmě z mého dětství. Kdyby to tehdy věděla sociálka, určitě by mne mým rodičům odebrala. Můj otec totiž nesnášel jakýkoliv řád. Tvrdil, že pravý kozák, stejně jako Bůh a čert, nikdy nespí, a nejraději zval na večer své kamarády šachisty a hrál s nimi šachové turnaje. Navzdory tomu, že šachy jsou tichá hra, tak otec nad nimi vesele hlaholil skoro až do rána.

Většinou do půlnoci pobíhám bytem, pak si sednu k počítači a přemítám nad tím, co bych chtěla sdělit světu, a pak kolem druhé začínám být nervózní. Je mi jasné, že brzo bude ráno a já nemohu celý den ležet zachumlaná ve své posteli a dohánět ztracenou noc. Je mi jasné, že mne čekají zodpovědné úkoly, jako je nahrávání v rozhlase, vystupování v televizi, zodpovídání otázek otráveným redaktorům, diskuse s asertiv-

ní dcerou a meditace nad obrázky tchoře, který je oblíbeným hrdinou mého vnuka. Potřebuju zkrátka usnout! A nejde to! A tak jsem začala počítat ovečky. Jak se celý houf poslušně seřazuje před úzkým můstkem, který vede přes horský potok ke šťavnaté louce na kopečku pod lesem. Ovečky jsem ve svých předspánkových představách počítala poctivě jednu za druhou. Jenže se mi začaly plést. Ovečky vypadaly stejně. Samozřejmě že jsem si do houfu včlenila i pár černých ovcí. Jejich barva mi v záplavě bílé tak vyčnívala, že místo aby mi přinesla spánek, tak mi podráždila nervy. Od černých ovcí jsem proto musela upustit, ale bílé ovce jsem přes můstek nedokázala správně vpouštět. Napadlo mne, že to bude snadnější, když si ovečky pojmenuji. Že jako první nechám dojít na louku Amálku, pak půjde Bětka, pak Cecilka, pak Danka, pak Evka, pak Filipa, pak Gudrun, pak Holly, pak Chaluha, pak Ivča, pak Janka, pak Karla, pak Lída, pak Máňa, pak Nána a pak už jsem měla ovcí po krk, vůbec se mi nechtělo propadnout se do spánku, jen jsem se hystericky snažila vzpomenout si na další ženské jméno podle abecedy. A právě v ten okamžik mne napadlo, že bych měla počítat někoho atraktivnějšího, než jsou ovce. A v tu chvíli jsem na to přišla.

Spočítám si všechny muže, s kterými jsem se milostně zapletla. Všechny muže, které nebudu vpouštět na most před pastvou, ale které jsem

v různých dobách pustila do své duše i do svého těla.

A tak jsem se ponořila do vzpomínek a samozřejmě jsem začala od Jeníčka. Nikdy nezapomenu, jak jsem měla na sobě dost hnusnou hnědou halenu s nepříjemně krátkými rukávy, jak měla spoustu knoflíčků a jak se mi je snažil Jenda rozepnout. Leželi jsme na schodech v našem činžáku a Jendovy ruce byly horké a neobratné. Jeden knoflíček se mi utrhl, slyšela jsem ve tmě, jak se kutálí, a skoro proti mé vůli mne napadlo, že ten knoflíček je z ručně malované keramiky, že nemám žádný navíc a že právě knoflíky jsou to jediné, co dělá mou blůzu v barvě neúrodné hlíny aspoň trochu zajímavou. Jendovy ruce se soustředily na mou podprsenku.

Hned jsem na knoflíček zapomněla. Jeníčka jsem skutečně milovala, ale protože on mne nemiloval tolik, jak bych si představovala, zkusila jsem číslo dvě. Byl to angažovaný novinář, syn komunistického kádra. Moc se mi nelíbil, ale řekla jsem si, že zkusím, zda má premiérová znalost sexu platí i při reprízách.

Po dvojce následovala rychlá trojka. Fuj! To byl hnusný zážitek. Rozbředlý fotograf Evžen, který mne po mejdanu pozval do ateliéru. Ateliér byla divně čpící garáž. Ve tři v noci bylo jednodušší než odolávat Evženově chtivosti podlehnout a rychle zapomenout.

Čtyřka – chlapec s hezkým jménem Sebastian,

který uměl francouzsky. Ale já jsem toho chtěla umět ještě víc, a proto jsem se upnula na pětku. Muž číslo pět ještě nebyl úplným mužem. Byl ze Slovenska a chtěl, abych ho líbala a přitom cucala čokoládu. Nemohla jsem se rozhodnout, zda je to odporné anebo se mi to líbí. A tak jsem vsadila na šestku.

Šestka byl mohutný režisér, který mne mučil srovnáváním se svou bývalou ženou. Tvrdil, že moje vášeň je moc dětská, a tak mne doslova vehnal do postele muže číslo sedm.

To byl spisovatel. Naše první rande (se vším všudy) proběhlo v luxusním hotelu, který se pak ukázal méně luxusním, než jsem očekávala, protože mu kapalo umyvadlo. A voda z toho umyvadla kapala do mé červené lakované lodičky, kterou jsem pod umyvadlo zakopla ve chvíli největšího sexuálního žáru. Ráno z mých lodiček byly nasáklé lodě, z kterých jsem musela vylít půl litru zrelé vody. Žena na recepci mne zpražila velmi pohrdavým pohledem. Mé kroky čvachtaly – čvachtly – a já si připadala jako prostitutka. Před hotelem mne spisovatel tak nějak otcovsky poplácal po rameni a řekl: „Sbohem, holčičko, nečekej, že ti zavolám!“ Čvacht!

Muž s číslem osm byl z Balkánu. Velikánský talent – malinkatý kašpárek. Není co dodat.

Soustředila jsem se na devítku. To byl ON – mého srdce žampion! Milý, jemný, zamilovaný. Miloval na mně všechno. Líbila jsem se mu celá.

Naše láska byla šílená. A dlouhá a stabilní... a aby nebyla taková nuda, rozptýlila jsem se s desítkou. Byl evangelíkem ze Sudet a zdála jsem se mu velkolepá. Pak si ovšem našel méně velkolepou sousedku a během pěti let si s ní pořídil šest dětí.

Číslo jedenáct: inženýr z Košíř. Šla jsem s ním jen proto, abych zjistila, jaké to je, jít s někým úplně cizím. Pamatuju si jen ty Košíře. Napadlo mne tehdy: tady bych nechtěla bydlet. Tuhle jsem Košířemi jela za kamarádkou Janou do Motola a napadlo mne to zase.

Dvanáctka byl divný patron. Bála jsem se, že mne nakazil něčím strašným, ale naštěstí se zjistilo, že mne jen pokousali nějakí dost jedovatí komáři.

Třináctka – to se mi špatně říká, nejradši bych to vymazala z paměti, ale nemohu zapřít svoji historii – ach jo... tak třináctka – to byl manžel mojí kamarádky, uf!

Čtrnáctka byl manžel mé druhé kamarádky. Patnáctka byl manžel mé kolegyně a šestnáctka měl před svatbou s mou sestřenicí.

Sedmnáctka?! To byla vášeň! To byla smršť! Něco nevídaného, neslýchaného! Rozbili jsme spolu sedm postelí, vypůjčili jsme si byty od všech našich známých, sjezdili jsme celou republiku, abychom se mohli milovat v nejrůznějších penzionech, a nakonec jsme si pronajali vlastní byt. Byla to láska. Až někdy bolela. Naše milování bylo někdy něžné, někdy bylo žhavé a někdy jsme

hodně experimentovali... Při erotické akrobacii jsem si natáhla všechny svaly, ale když jsme si dali jointa, tak jsem se tak uvolnila, že jsem spala tři dny...

Osmnáctého muže jsem poznala v exotické zemi. Fascinoval mne, když se plížil s puškou noční krajinou, obdivovala jsem ho, když manévroval s džípem, moc se mi líbil, když si nasadil kožený klobouk a opekl mi krvavý steak. Pak přijel exot do Prahy a stal se z něj podsaditý chlapík s podezřele těkavýma očima.

A pak Irenej. Nikdy mne nenapadlo, že by se takhle mohl jmenovat někdo ve skutečnosti, už vůbec mne nenapadlo, že bych někoho takového mohla potkat. Ireneje jsem potkala v noci v baru. Do toho baru jsem přišla s devatenáctkou. Ten mne jednou v horkém létě sbalil na ulici. Myslela jsem si nejdřív, že je buď fízl, anebo úchyl. Později se ukázalo, že obojí je pravda, ale ten muž tvrdil, že je návrhář, že je oslněn mými sametovými šaty i jejich obsahem, že jeho dědeček byl generálním ředitelem obřího módního salonu za první republiky a že po mně moc touží. Číslo devatenáct není úplně číslem devatenáct, protože jsem mu podlela jen *skoro*. Nechala jsem ho, aby mne hladil a líbal, aby se ke mně tiskl, ale nedovolila jsem mu, aby se mi, jak se postaru říká, dostal pod sukni. Přiznám se, že jsem mu to nedovolila hlavně proto, že jsem měla odřené vnitřní strany stehů a že jsem si říkala, že to vypadá odpudivě.